

MARIETA CHIRULESCU

29 february – 4 mei 2013

Op de eerste verdieping toont de in Berlijn gevestigde Roemeense kunstenaar Marieta Chirulescu haar werk voor de eerste keer in België. Haar werk was eerder reeds te zien in de Kunsthalle Basel in 2010, in Nuremberg (Kunstverein en Neues Museum) in 2011, en vorig jaar op Art Basel waar de galerie Micky Schubert haar bracht. De sobere ophanging van de werken maakt duidelijk dat het hier om een minimale presentatie gaat. Zo neemt het werk in de alkoof niet de frontale plaats op de muur in, maar hangt het op een laterale muur, wat meteen al aangeeft dat wat er te zien is in haar werk over het algemeen evenzeer lateraal zichtbaar is als frontaal. Observatie van haar werk laat de kijker niet toe te begrijpen waar haar beelden vandaan komen, tot het moment waarop de bezoeker fragmenten van iconen bespeurt die de .doc extensie zichtbaar bevatten en documenten symboliseren. Hier begrijpt men dat de kunstenaar put uit de informaticasfeer, het digitale en numerieke domein. Chirulescu geeft de voorkeur aan een mechanische techniek terwijl ze die soms plaatst tegenover zichtbare gebaren, onder de vorm van penseel- of vingersporen, of collages. Ondank het minimale en objectieve karakter bespeurt men een onderliggende expressiviteit die lijkt te bestaan uit sporen, verhullingen of zelfs doorhalingen. Dit wordt versterkt wanneer men weet wat de kunstenaar gebruikt als bronmateriaal: aangepaste documenten, gevonden foto's, gescande beelden, gedrukte en herwerkte archieven, ... Chirulescu baseert zich op weinig betekenende beelden (slecht afgedrukte documenten, uitgeveegde fragmenten) die, door ze te herwerken en alle herinnering die ze bevatten te verwijderen, de kijker niet in staat stellen om eender welke vorm van verhaal te ontwikkelen. Ze stelt de vraag wat een beeld is. Het is in deze zin trouwens interessant op te merken dat zij reproduceert wat in de informatica een "icoon" genoemd wordt (afkomstig van het Grieks 'eikon' wat 'beeld' betekent) en uiteraard doet denken aan de heilige beelden in de orthodoxe traditie. In zekere zin schrijft Chirulescu zich in in een praktijk van picturale reflectie die grosso modo gaat van de Russische constructivisten tot Bauhaus, over de theorieën van Theo Van Doesburg. Haar interesse in technologische methodes (maar zonder het neusje van de zalm na te streven, integendeel) en haar wil om het schilderen tot zijn minimale visuele expressie te herleiden plaatsen Chirulescu in deze traditie. Eén van haar eigenheden is dat zij het schilderen doet schommelen tussen uitwissing en schuchtere revelatie, tussen gewilde fouten en bewust geaccepteerde doorhalingen. Zij lijkt een voorkeur te hebben voor een marginale esthetiek, het in de steek laten, ver van alle opzichtigheid en verleiding.